

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/47/2015
Identifikačné číslo spisu: 6214010005
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6214010005.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom 31. mája 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného U. G. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2014, sp. zn. 4To/65/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného U. G. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši z 13. marca 2014, sp. zn. 9T/1/2014, bol obvinený U. G., uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

od 1. júna 2012 do konca februára 2014 v Y. a na iných presne nezistených miestach nephlil vyživovaciú povinnosť k svojmu synovi T. M. nar. XX. N. XXXX, rozsah ktorej mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 9P 112/2012, z 8. augusta 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. septembra 2012 mesačne vo výške 150 eur počnúc od 1. júna 2012 do 20. dňa v tom - ktorom mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa U. M., týmto rozsudkom bol zmenený rozsudok Okresného súdu vo Veľkom Krtíši, sp. zn. 8T 212/05, z 19. decembra 2005 v časti výšky vyživovacej povinnosti obvineného na maloletého syna T., za uvedené obdobie obvinený dlhuje na výživnom pre syna T. čiastkou 2 328,60 eur,

za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, pričom jeho výkon mu súd s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. mu uložil súd povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený U. G. odvolanie vo vzťahu k rozhodnutiu o vine ako i treste, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2014, sp. zn. 4To/65/2014, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Dňa 28. novembra 2014 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného, podané prostredníctvom jeho obhajcu, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2014 považuje za nezákonné z dôvodu, že akceptoval všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení súdu prvého stupňa. Namietal najmä tvrdenia bývalého zamestnávateľa X. U. Štúrovo a ním predložených dokladov vrátane mzdových listov a vyčíslenie vyplatených miezd. Zdôraznil, že uvedený zamestnávateľ mu bezdôvodne krátil diéty o škody, ktoré vôbec nespôsobil a ktoré neuznal, a preto skončil pracovný pomer dohodou. Poukázal na to, že výška výživného mu bola súdom určená nielen z jeho mzdy, ale aj z vyplácaných diét a cestovných náhrad. Napriek tomu, že jeho mesačná mzda predstavuje sumu od 347 eur do 353 eur, súd mu určil vyživovaciú povinnosť vo výške 150 eur, ktorá podľa jeho názoru nezodpovedá potrebám maloletého syna a jeho schopnostiam a možnostiam. Podľa názoru obvineného, tieto okolnosti neboli zisťované v celom trestnom konaní a boli vyhodnotené v jeho neprospech. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/65/2014, zo dňa 24. septembra 2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por. a § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. v neprospech obvineného a aby v zmysle § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté rozhodnutie zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vec prikázal okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry vo Veľkom Krtíši podaním z 22. decembra 2014, v ktorom uviedol, že vychádzajúc z dôkazov zabezpečených v priebehu prípravného konania ako aj v konaní pred súdom, je skutok U. G. správne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. Uviedol, že U. G. požiadal svojho vtedajšieho zamestnávateľa firmu X. U., u ktorého pracoval od 26. októbra 2011 do 30. septembra 2012, o ukončenie pracovného pomeru, pričom ako dôvod uviedol pred svedkom X. X. ml., že sa chce vyhnúť plateniu výživného na syna tak, ako to robí už šesťnásť rokov. Prokurátor poukázal na to, že pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti obvineného vychádzal Okresný súd Veľký Krtíš v konaní pod sp. zn. 9P 112/2012, zo správy uvedenej firmy, priemerná mesačná mzda U. G. predstavovala 1 156,66 eur. K osobe obvineného U. G. uviedol, že doposiaľ bol dvakrát odsúdený, a to v trestnej veci Okresného súdu Veľký Krtíš I. vedenej pod sp. zn. 1T 126/05, rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. februára 2006 za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a v ďalšej trestnej veci toho istého súdu vedenej pod sp. zn. 1T 157/05, v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 5To 303/06, bol U. G. uznaný vinným za rovnorodú recidívu, teda opäť za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Na základe uvedeného si prokurátor osvojil právny názor vyjadrený v rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 9T 1/2014, z 13. marca 2014, ako aj v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To 65/2014, z 24. septembra 2014. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného U. G. odmietol z dôvodov uvedených podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Svedkyňa U. M. sa k dovolaniu obvineného nevyjadrila v súdom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné

odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. S poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejme z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. V dovolaní teda možno uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

V dovolaní z dôvodu vzťahujúceho sa k § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa obvinený jednoznačne domáhal zmeny v skutkových zisteniach ohľadne určenia výšky vyživovacej povinnosti súdom, ktorá podľa jeho názoru nezodpovedá potrebám maloletého syna a jeho schopnostiam a možnostiam.

Z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že obvinený si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť k maloletému synovi T. M. od 1. júna 2012, ktorú mal určenú rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 8. augusta 2012 pod sp. zn. 9P 112/2012, mesačne vo výške 150 eur. Vykonaným

dokazovaním bolo preukázané, že obvinený dlhuje na výživnom pre syna celkovú čiastku 2 328,60 eur v období od 1. júna 2012 do konca februára 2014.

Takto zistený skutkový stav premietnutý do skutkovej vety napadnutého rozsudku napĺňa po subjektívnej aj objektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie konania obvineného.

Najvyšší súd opätovne poukazuje na to, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní prehodnocovať vykonané dôkazy. Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.